

XA RỒI KỶ NIỆM

Ngày xưa còn bé của tôi thường là năm tháng tại quê nhà vừa học vừa tản cư, học nơi này vài tháng, nơi khác vài tháng. Hai ba năm chỉ học được một lớp. Năm 13 tuổi tôi mới học lớp ba. Năm 1956, theo đời lính của ba tôi đến Pleiku, chung sống với vợ con của lính trong khu gia binh, còn ba tôi hành quân khắp vùng II chiến thuật. Khi ở Pleiku, việc học hành của tôi mới được ổn định từ cấp một đến cấp ba.

Hôm về Pleiku tổ chức sinh nhật, gặp lại Chu Mạnh Sơn bạn cùng lớp nhắc : “Năm học đệ tam bọn tớ lấy bình xăng con, chiếc 67 của cậu. Thấy cậu đẩy xe bọn mình khoái trá trong lòng. Minh định trả lại nhưng biến cố năm 75 mất rồi”. Tôi nói: “Biến cố 75 chúng ta mất nhiều thứ lắm. Chiếc xe cũng bỏ lại tỉnh lộ 7 rồi”. Sơn hỏi tôi “Mỗi tình học trò của cậu hồi đó có răng long tóc bạc không”? Sơn làm tôi nhớ đến C...

Cũng hồi đó, Lê Văn Lưu bạn cùng lớp, yêu một nữ sinh trường Minh Đức, tôi yêu C cùng trường, học sau mấy lớp. C và bạn gái của Lưu ở gần nhà. Tôi và Lưu thân nhau là vì thế. Hồi đó Pleiku chưa có hội đồng thi, phải đi Qui Nhơn (Bình Định) thi. Tôi may mắn đậu tú tài còn Lê Văn Lưu đi lính. Tôi vào sư phạm. Năm 1972 ra trường về Pleiku dạy đến 1975 và tiếp tục đến 1980, phải rời xa Pleiku mà đi ... Bỏ trường, bỏ thầy, bỏ bạn, bỏ nghề mà tìm tới phồn hoa, đô thị Saigon bon chen, lọc lừa, tìm kế sinh nhai là một quyết định phiêu lưu không tưởng !

Theo dòng đời trôi mỗi chúng tôi đã có một phần đời riêng. Lưu có vợ được 4 con nhưng vợ mất lúc ấy Lưu khoảng 60 tuổi và tôi cũng có một gia đình. Bạn bè khi đi học thì nhiều, đồng nghiệp khi dạy ở An Phú (Pleiku) không ít và tất nhiên cũng có nỗi buồn riêng của nó như Lê Xuân Thúc, Trần Anh Tuấn, Lê Tấn Công vĩnh viễn ra đi không được tiễn đưa lần cuối. Người còn sống như Hữu Lượng, Khắc Hải, Khắc Hà, Công Thành v.v... thì ở nước

ngoài cách xa vời vời lâu lâu mới về thăm. Khi dạy ở An Phú học trò chỉ gặp lại học trò khối 7, khối 8. Thầy cô thì có thầy Vinh, thầy Thành, thầy Tạo, thầy Thịnh, thầy Quang, thầy Hai, cô Đào, cô Anh, cô Hồng, cô Yến, cô Hảo.v.v... Có người về làm ăn, có người mãi mãi không gặp. Nhìn lại thầy trò, các mái đầu đều bạc. Tất cả đã về hưu nhưng trong sinh nhật của tôi đều có mặt. Không gì quý hóa và cảm động hơn. Người Pleiku là thế.

Suốt 10 năm (1980-1990). Lúc đó tôi đã 46 tuổi, tôi khổ lắm tôi làm đủ thứ trên đời kiếm sống. Thêm vào cái “hộ khẩu” làm tôi khôn đốn. Mỗi lần CA kiểm tra là tôi lang thang ngoài đường, lấp ló ngoài ngõ chờ cho đoàn kiểm tra đi, một hai giờ sáng tôi mới mò về. “Tứ đồ tường” tạm xếp một bên thậm chí không dám cho vợ sanh con, thì thầy cô bè bạn thời gian đâu mà nghĩ tới.

Cổ nhân bảo:

Tam thập chi lập
Tứ thập bách hoạt
Thập ngũ tri thiên mệnh
Thập lục bất thành chi
Thất thập cổ lai hy

Tuổi lập thân, lập công danh sự nghiệp là từ 30 đến 50 thế mà tôi đã 46 tuổi với hai bàn tay trắng. Chậm trễ quá rồi... và cổ nhân cũng bảo: “Cùng tất biến. Biến tất thông”. Tôi nghĩ không thể loay hoay mãi chốn “chợ trời”. Tôi bảo với nhà tôi: mình phải tạo ra “vận mệnh” em ạ...

Tôi vào chợ mua một cái quần jean về tháo bung ra đo từng chi tiết làm rập. Nhà tôi học một khóa cấp tốc thợ may. Ban đầu rất khó khăn trong khâu làm size, nhảy số, đội ngũ công nhân chưa có, quần may chưa đẹp, ra hàng chưa nhiều, chỉ may hàng chợ. Tôi thức đến một hai giờ sáng ôm hàng cắt ra cho các gia đình thân quen may. Trời không phụ người hiền. Cơ hội đến, phát triển rất nhanh hai năm sau lên công ty, may hàng xuất khẩu. Đời sống ổn định dần dần khá lên, hộ khẩu cũng được nhập và cũng già mất rồi các bạn ơi!

Cho dù Giáp Ngọ không chờ mà đến, Quý Ty không đuổi mà đi. Sinh nhật của tôi qua đi khá lâu nhưng cái cảm giác “lâng lâng”, “phê phê” vẫn còn. Với tôi là một mốc thời gian. Thời gian của những ngày tháng 6/2013 tràn đầy hương thơm xen lẫn cảm giác ấm áp ngọt ngào, tha thiết mà suốt 70 năm cuộc đời, tôi chưa hề có được. Đây là một lời trần tình gửi đến các bạn thay lời cảm ơn. Dù tôi đã viết nhiều trong các bài viết (Ngày về, Nói mấy

cho vừa, Đâu cũng là yêu thương.v.v...) nhưng vẫn chưa đủ, chưa hết... Hơn nữa thời gian đã qua đi trên 70 năm với bao biến cố, thăng trầm, đầu óc lú lẫn. Bạn học, bạn thơ, văn cũ, mới làm sao nhớ hết, nói hết...

Tôi trở lại Pleiku năm tôi đúng 70 tuổi và là năm thứ 33 từ ngày từ bỏ nơi ấy mà đi (1980). Một nơi tôi cho là “khung trời kỷ niệm” là “máu thịt” mà 33 năm tôi mới về thăm. Người ta sẽ cho tôi là “nói láo”, “nói xạo”! Không đâu, tôi nói thật.

Tôi về Pleiku làm sinh nhật là muốn thăm lại trường xưa, thầy cô, bè bạn để biết tường tận ai còn, ai mất. Nhất là người yêu thuở ấy bây giờ ra sao. Nhưng bất ngờ: Em làm tôi “đau đớn”. Tôi làm em “tủi hờn” vì em quanh hiu và đời sống còn nhiều khó khăn vất vả. Hồi xưa yêu nhau không dám nói “Anh yêu em”, xa nhau không dám nói “Mình chia tay nhé”. Bây giờ tôi chỉ ngậm ngùi. Gặp em, biết em thế là đủ rồi. Nhưng dù sao tôi phải nói cảm ơn em, cảm ơn bàn tay nắm lấy bàn tay dạo chơi trên các sườn đồi dẫn vào các làng dân tộc, cảm ơn em cho tôi những đêm khuya ngồi quán Văn nhìn mưa rơi, nghe nhạc vàng réo rắt, cảm ơn em cho tôi những nụ hôn vội vàng, vụng dại, cảm ơn em cho tôi biết nhớ thương trong những đêm dài hun hút đầu đời. Và cũng cảm ơn em cho cuộc tình chúng ta nhẹ nhàng ra đi, mà không ai oán hờn phụ bạc. Đó là dĩ vãng là những kỷ niệm. Và đã “Xa rồi kỷ niệm”.

Đỗ Văn Ngọc
Saigon - 03/2014

